jures lõunat wõtta, ja rüggemendi õppetaja tulgo ka.“

Keigest sest mis olli sündinud alles weel uimane, läksin rüggemendi õppetajaga, kes nisamma ehmatand olli, kunninga ja temma seltsi järrele lossi peäle. Seäl ollid kunninga sugguselts ja üllemad teenrid keik koos, ja sesamma mo praegune abbikasa seisis kunninga proua kõrwas. Kunningas astus mo ette ja küsis: „Mis sa arwad, kedda sa keige selle hea eest pead tännama?“

Minna wastasin kummardades: „Jummalat, omma armolist kunningast ja omma heldet kunninga prouat.“ Kunningas wastas: „Tõsi kül, agga wata senna, se illus noor naesterahwas seäl, se on keige ennam so pärrast waewa näinud. Kas sul temmale middagit rääkida ei olle? Omma sure suggu peäle ta uhke ei olle, meest temmal ka weel ei olle, — mis sa arwad, sa olled nüüd piiskop, tasko kuld rahha täis, et katsu ommeti ja te seddawisi, nago polleks siin muud inimesse hinge, kui teie kahhekeste.“

Usna juhm mitmekordse otsata rõmo pärrast, mis kui saiad ennemuistse nokka sõa aial mahha saddasid, tundsin ma, et ma pealaest jalla tallani kesin, ja kui silmad ülles löin, näggin, et naesterahwas mo ees seisis ja häbbenedes nisamma wärrises kui minna, silmad maas ja punnane nago keend wähhi.

Keik olli wait kui surno haudas, kuid siin ja seäl olli tassa itsitamist kuulda. Et mul kül önne küllalt olli, siiski ollin ma selle jures ennam ehmatand, kui siis, kui trummude peäle piddin minnema. Pannin ommeti wimaks süddame kõwwaks ja ütlesin:

„Mo armolinne kunningas, kes mulle paljo head teinud, on mulle julgust andnud teilt, armas preili, keikide nähhes ja kuuldes küsida, kas teie siin waewalisses mailmas tahhate mo kõrwas olla ja mind sata, kuida ingel Rawael noort Tobiast?“

Ta sirrutas mulle sanna lausumatta ja öhkades omma kät, mis ma armoga peusse